

"HA PASSAT UN ÀNGEL". Un àngel amagat sota notes musicals i cants celestes. Un ésser diví amatent entre pentagrames, celat per corxeres, abraçat per claus de Sol. Sí, un querubí de quatre rostres emigrant de cordes, teclats, metalls i veus tel·lúriques. Un serafí despertant oïdes de sords a cop de baqueta. Un lluitador armat amb arcs, flautes i tambors, per vivificar ensenyances que mai són gratuïtes en mans d'infants.

Respon al nom de Cantània i es fa

acompanyar per 3200 veus celestials. És missatger d'una gran i desconeguda veritat que no volem escoltar: junts és possible. Viu obsessionat per trobar el silenci enmig de tant soroll pervers i desestabilitzador. Canta per donar veu als molts que no criden fent callar a uns pocs que badregen. Ens demostra ser més efectius i eficients essent tots. I utilitza un mitjà meravellós: la música, element inqüestionable de cohesió entre similars diversos, posant en valor tolerància, diàleg i

educació en la companyonia. Per què aquest país menysprea un instrument tan poderós com l'educació musical?

Assistim bocabadats a la seva presència al Teatre Auditori. Fascinats per la potència de les veus a l'uníson, dels moviments coordinats, del treball i l'esforç per un objectiu comú. Admirats amb la solidaritat com a valor, amb l'afany d'uníson com a necessitat, en la fusió com a vàlua i amb l'educació com a font de llibertat, coneixement i creixement personal i social.

L'àngel i els seus arcàngels ho han assolit. Cantània ens ha mostrat el camí: diversitat, esforç, treball, excel·lència, compromís i implicació.

Parlar i escoltar, mirar i ser mirat, gaudir per fer feliç o ser feliç perquè et fan gaudir. Demanar silenci provocant sonoritat, incitar a la serenor musicant frenesí, disparar notes per crear melodies que signifiquin un cant coral que pot denunciar el soroll, però també injustícies, renúncies i mentides.

Cantània és dels nens. Els adults hem de començar a projectar la nostra pròpia cantata amb les ensenyances dels més petits.

Només amb la força de les nostres veus, a l'uníson, serà possible fer callar als qui pretenen distorsionar la cançó de demà. Per quan una Cantània al carrer units contra Lluçifer?

"Per quan una Cantània al carrer units contra Lluçifer?"

La pregunta

¿Ha tocado fondo la economía española?

ANTONIO MARTÍNEZ 54 años, Granollers

"No es que la cosa esté para tirar cohetes, pero diría que va animándose poco a poco".

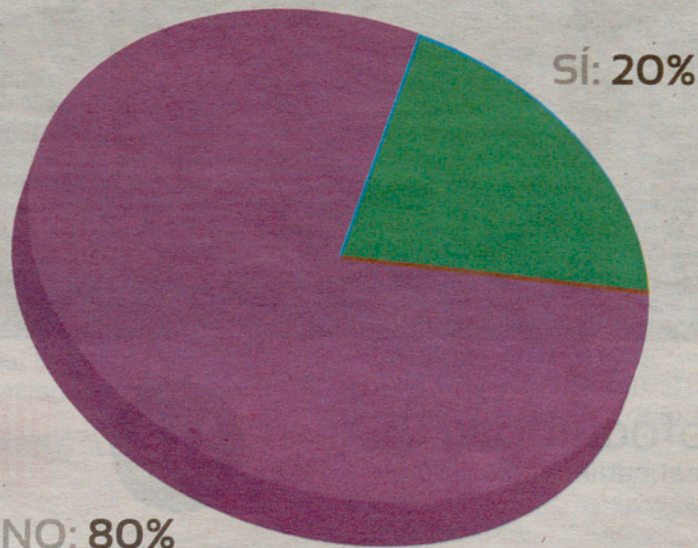
LAURA LÓPEZ 33 años, Canovelles

"Espero que sí, pero me temo que todavía podemos hundirnos más".

FRAN NAVARRETE 40 años, Granollers

"Yo creo que todavía irá a peor".

Encuesta: Redacción
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado martes, 18 de junio de 2013.

Nits trencades

El vaig escoltar: em comenta que la nit abans com ja en portava d'altres no podia agafar del tot el son. Em diu quasi tremolant: el túnel de l'atur ha entrat a casa meva. Un més diran alguns, però per la meua llar no sóc un número més com a la llarga llista dels estadistes, aquí hi ha noms i cognoms -persones-.

Quantes nits trencades hi ha actualment darrera les parets més o menys emblanquinades de cada casa. En Pere té un fill universitari, una hipoteca per continuar pagant, una nevera per omplir... La seva dona ja fa mig any que va tancar la botigueta.

L'altra nit en els meus petits moments de somnis m'apareixen un munt d'individus que entraven i sortien del meu pis amb poca delicadesa, gent barroera. Els dic que marxin que ja no puc més, que vull estar en pau i insisteixen com fantasmes a quedar-se. Tinc por de la nit, la foscor ara en fa covard.

Em continua explicant els seus malsons i no puc comprendre on entra la realitat i la ficció, està trasbalsat. Els collarets s'han trencat a sobre la taula del menjador i com petites gotes del diluvi es gronxen entre elles. Il·lusions que pengen d'un fil. Solament els records dels pares davant l'horror i els sofriments de la guerra que varen malviure em fa pensar que tot això que em passa no és res. Ells tenien coratge, jo no puc fallar.

Memoritzo l'honor, la virtut de tirar endavant, la lluita de tantes i tantes persones joves i grans -molts deixant la família, els amics, el país-. Voldria tornar a sortir al matí amb la cara ben alta i enfrontar-me a aquest món que cerca amb pal de cec el camí correcte. Voldria ofegar aquests neguits dins d'un pou i oblidar el que dia darrera dia vivim i patim tantes persones al sentir com cauen els murs interns de les esperances.

Els números vermells són freds, els han creat gent fosca rodejats de més números i que llastimosament sols saben comptar amb números, però que no saben i no volen saber res de l'esperit de l'ésser que vol treballar i que s'aboca a l'abisme del desesper. Per ells, nosaltres no som res! Em diu cridant.

Tornar a renéixer, aquesta és la clau. Em diu amb certa amargor i certa alegria. Mentrestant la vella cafetera Oroley avisa amb la seva olor que el cafè és a punt de prendre. El vapor s'escapa per la cuina i el passadís i dibuixa amb lletres: on són els responsables d'aquest petit genocidi?

Rosa Ruera Duran
Articulista

Rosa Ruera Duran